

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, vi kan få et ganske interessant udvalgsarbejde om det her spørgsmål, for hvis man bygger sin argumentation på nogle argumenter, der viser sig at være forkerte, sådan som fru Gitte Seeberg gjorde det, har man vel også pligt til at ændre standpunkt undervejs.

Fru Gitte Seeberg sagde, at det, der karakteriserede det schweiziske forsøg, var, at man ingen behandlingstilbud havde i Schweiz.

Det er simpelt hen forkert. Ifølge de tal, vi fik oplyst på den høring, Folketinget havde, har Schweiz 30.000 stiknarkomaner, og 20.000 af dem er i behandling. Og de sammenlignelige danske tal er 15.000 stiknarkomaner og 4.500 af dem i behandling. Altså kan man modsat sige, at schweizerne er kommet længere med deres behandlingstilbud.

Så ved jeg godt, at den næste diskussion drejer sig om, hvilken kvalitet de forskellige behandlingstilbud har, og det skal selvfølgelig også med.

Jeg vil så spørge fru Gitte Seeberg: Hvis fru Gitte Seebergs præmisser med hensyn til de schweiziske forsøg er forkerte, får det så den konsekvens, at De Konservative ændrer holdning? Eller tror Det Konservative Folkeparti virkelig, at det kan bæres hjem på grundlag af et argument, som jeg egentlig troede vi var færdige med, nemlig argumentet: Skal staten være pusher?

Hvis man ikke er kommet længere i argumentationen, har man simpelt hen intet forstået af denne debat, synes jeg, og det skuffer mig.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Som jeg startede med at sige i min ordførertale, synes jeg også, det rejser en række etiske problemer. Jeg mener ikke, at vores narkopolitik alene kan anskues fra en sundhedspolitisk vinkel; man er også nødt til at anskue den fra en retspolitisk vinkel.

Jeg vil sige til hr. Villy Søvnald: Det er rigtigt, at man ikke kan sammenligne Schweiz med Danmark, for gjorde man dét, ville det i hvert fald ifølge Sundhedsstyrelsen betyde, at 80 pct. af de københavnske narkomaner skulle være omfattet af forsøget, og det har jeg forstået på hr. Villy Søvnald at han heller ikke er interesseret i.

Så går hr. Tom Behnke til angreb på det, jeg siger om at kvalificere sig til at være narkoman, og det er selvfølgelig svært at sige noget om, men min frygt er, at jo flere der kommer ind i ordningen, jo færre vil der være, som går på afvænnning, og det er sådan set det, der er problemet.

Hr. Tom Behnke kender tilsyneladende mange narkomaner, men jeg har også talt med mange narkomaner, og jeg vil sige, at jeg har ikke talt med én eneste afvænnet narkoman, som synes, det her er en god idé.

Det er det samme, der bliver sagt af alle, nemlig at havde man fået tilbudet om heroin på et tidspunkt, så var man aldrig nogen sinde kommet ud af sit misbrug. Jeg synes, det er vigtigt, at vi lytter til dem, der har prøvet det på deres egen krop, og som ved, hvad det vil sige, og dér lyder det samstemmende, at det var man simpelt hen ikke kommet ud af.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Men fru Gitte Seeberg ved jo sikkert også godt, at de narkomaner, der kommer ud af deres misbrug på behandlingsinstitutionerne med Minnesotamodellen, er en tredjedel af dem, der kommer i behandling. Altså: Der kommer 30 i behandling, af de 30 er der 10, der kommer ud af deres misbrug, som bliver clean, som ligesom bliver helbredt, i hvert fald for en periode, og det er godt, det er utrolig godt, men to tredjedele ender dér, hvor de startede. Så kan de komme i behandling igen, når der er gået et stykke tid. Så er der igen nogle, der kan komme ud af deres misbrug, og det er godt, det er virkelig godt.

Men til sidst er der jo en restgruppe, som man ikke kan hjælpe, og som ikke kan hjælpes hverken med Minnesotamodellen eller andre former for behandling, og den restgruppe er dem, der ender i rendestenen. Det er dem, der sidder med nålene i armene. Det er dem, der har byldeinfektioner og leverbetændelse, som får amputeret benene, som dør, og som ikke kan blive modtaget på landets skadestuer. Det er dem, vi har en forpligtelse til at hjælpe.

Til det med at tale om statsheroïn og staten som pusher: Jeg har aldrig hørt noget lignende. Fru Gitte Seeberg vil vel ikke kalde staten for pusher, når læger ordinerer ketogan til døende kræftpatienter som smertelindring?